Novelli - Päätöspysäkki Istuin bussipysäkin sateenkastelemalla penkillä. Vedin jalat rintaani ja painoin pään polviin. Viileä tuuli heilutti pitkiä kutrejani. Se puhalsi tuulitakkini lävitse ja sai aikaan vilunväreitä. Oli pimeä syysilta. Katuvalot loivat keltaisia kuvioita vesilammikoihin asfaltilla. Silloin tällöin kuulin, kuinka auto ajoi ohitseni. Kukaan ei pysähtynyt kysymään, mikä minulla oli. Kukaan ei edes vaivautunut katsomaan suuntaani. Toisaalta, miksi ketään olisi kiinnostanut? Kuuntelin sateen rauhallista ropinaa. Aivan kuin helmet olisivat putoilleet maahan tummalta taivaankannelta. Se oli rauhoittava ääni ja sai silmäluomeni painumaan kiinni. Muistin, kuinka pienenä nukahdin isäni syliin kuunnellen sateen ääntä ikkunan takana. Joskus toivoin olevan taas se sama tyttö, joka voisi nukkua yönsä levollisesti ja rauhassa. En vain ollut pystynyt siihen viimeiseen vuoteen. Kohotin lasistuneen katseeni. Hiukseni liimautuivat kyyneltentahrimalle kasvoilleni. Siniset silmäni tuijottivat tyhjyyteen. Mitä tein yksin pimeässä tähän aikaan yöllä? En mitään. Minun elämälläni tai teoillani ei ole ollut mitään merkitystä sen jälkeen, kun menetin elämäni tärkeimmän henkilön. Näin pääni sisällä, kuinka vuosi sitten mies oli kävellyt tätä tien laitaa. Hän oli ollut matkalla töihin. Oli ollut rankkasade, eikä hän ollut nähnyt eteensä. Sade oli pieksinyt hänen kasvojaan. Oli ollut niin pimeää, että mies ei ollut nähnyt henkilöautoa, joka oli kaasuttanut tiellä holtittomasti. Ja kun hän oli kohottanut katseensa - oli jo ollut liian myöhäistä. Se rattijuoppo oli vienyt kysyisen miehen 15-vuotiaan tytön tärkeimmän henkilön. Sinä iltana menetin isäni. Siitä on tasan vuosi aikaa. Isä on toivon mukaan jo saapunut taivaanporteille. Ehkä hän on jo tavannut äidin. Nyt he istuvat puutarhakeinussa kauniissa ruusutarhassa ja odottavat tytärtään. Äiti kuoli kun minä olin muutaman kuukauden vanha. Olen saanut nähdä vain valokuvia. En tiedä hänestä mitään - lukuun ottamatta yhtä asiaa - hän oli maailman kaunein nainen. Purskahdin itkuun. Halusin itkeä kaiken tuskan sisältäni pois. Olin yksin tässä karussa maailmassa. Ei ollut enää ketään, joka syleilisi minua ennen kuin nukahdan. Tai ketään, joka kertoisi kuinka rakastaa minua. Maailma oli vienyt minulta viimeisenkin toivon hyvään elämään. Yhtäkkiä näin sen - isäni seisoi tien toisella laidalla. Isäni, joka oli menehtynyt tasan vuosi sitten. Hän hymyili minulle sitä samaa, tuttua hymyä, joka oli herättänyt elämässäni niin paljon toivoa. Isä näytti kauniilta. Hän näytti pitkästä aikaa niin elinvoimaiselta - niin tutulta. Hänessä oli kuitenkin jotain uutta. Oliko se se, että hän loisti kuin taivaan enkeli? Vai se, että isä oli pukeutunut kirkkaanvalkoiseen pukuun? Isäni ei ollut tullut turhan takia. Hän ei ollut tullut vain tavatakseen minut. Tiesin sen, sillä hän ojensi lähes läpikuultavaa kättään minua kohti ja hymyili kutsuvasti. Isä oli tullut hakemaan minut. Viimeinkin. Isä oli tullut noutamaan minut tästä kamalasta, julmasta maailmasta. Kyyneleet valuivat valtoimenaan poskiani pitkin. Kasvoilleni levisi iloinen hymy. Sanaakaan sanomatta nousin ylös ja lähdin juoksemaan tien yli kohti omaa isäkultaani. Olin odottanut häntä monta kuukautta. Olin huutanut häntä sielustani ja nyt hän saapui. Kyyneleet kastelivat takkini. Ne maistuivat suolaisilta. Kohotin käteni ja tavoittelin sillä isäni omaa, ojennettua kättä. En ollut saanut pitää isääni kädestä pitkään aikaan. Auton valot osuivat silmiini. Tunsin kuinka jokin törmäsi vasempaan kylkeeni voimalla. Olin saapunut päätöspysäkille. Nyt minulla ei enää kuitenkaan ollut kylmä. Sain olla taivaanenkeli yhdessä vanhempieni kanssa. Uutiset tiedottavat: Lontoon syrjäisellä seudulla tapahtui liikennetapaturma eilen, puolenyön aikoihin. Henkilöauto törmäsi 16-vuotiaaseen tyttöön, joka juoksi yhtäkkiä tielle. Tyttö sai surmansa, mutta kuski selvisi vähin vammoin. Epäillään itsemurhaa. Uhria ei ole vielä tunnistettu.